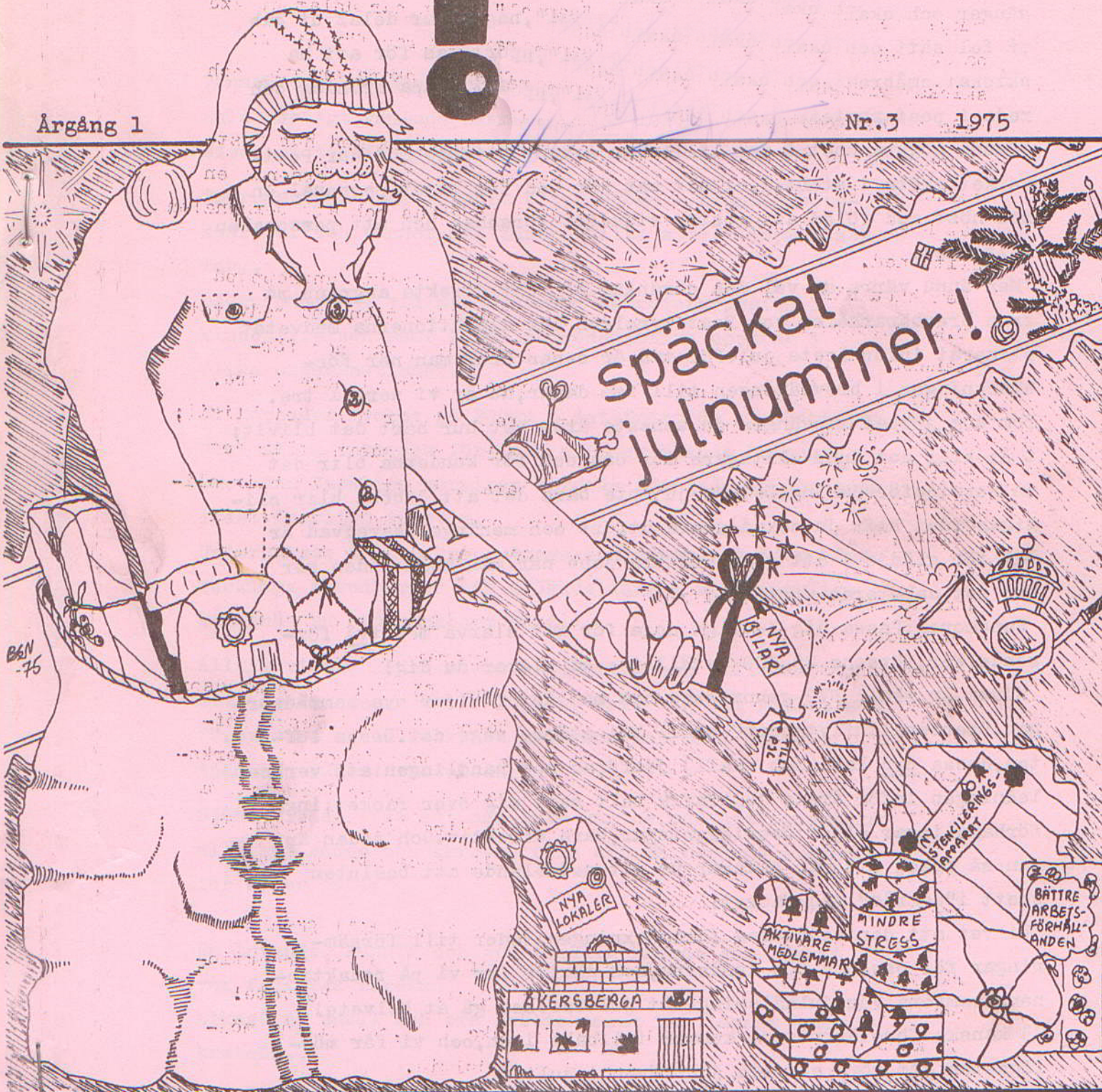

Informationsblad från Klubb TÄBY

Årgång 1

Nr. 3 1975

GOD JUL

Små fel och stora

Det lilla och det stora.

Med jämna mellanrum når det redaktionsmedlemmarnas öron, att små förseelser har beivrats: någon har försovit sig mer än fem gånger och skall uppkallas till "samtal", någon har delat ut grx på fel sätt och ådömts böter, en annan rapporteras för att ha skickat småbrev till buntlådorna. Allt för att skapa ordning och reda i postarbetet.

Denna noggrannhet i det lilla kan sedan jämföras med hur Postverket sköts i stort. T.ex. att man kör med för litet personal en hel höst med följd att posten ständigt försenas och att personalen slits ned.

Men ännu värre är väl den oordning och det direkta angrepp på fr. a. brevbärarkåren som Poststyrelsen och direktionerna medvetet planerat inför årets jul. För två år sedan drog man ner förstärkningen i brevbäringen till fem dagar, nu är vi nere i tre. Dom som jobbat i svängen de senaste åren vet hur hårt det blivit; i år blir det ännu slitigare för oss och för kunderna blir det en serviceförsämring. Det är ju inte bara det att jobbet blir slitigare; det blir ju också sämre utfört och meningslösare; vad är det för glädje i att göra ett bra jobb när man hela tiden ser hur det saboteras uppifrån?

Sensmoral: Passa dig j-vligt noga för att slarva med två försändelser, försena 20.000 istället - då klarar du dig!

Nästa år skall PVO genomföras och med det följer nya samrådsorgan, "personalinflytandet" skall bli större sägs det. Dessa löften, dessa ord kan (och skall) jämföras med handlingen: att verksamheten inför årets jultrafik helt satt sig över facket; inga förhandlingar eller överläggningar, bara direktiv. Och sedan är man så fräck att man skickar ut ett meddelande att beslutet skett i "samråd" med facket!

Vi vet att den nedskurna förstärkningen leder till försämringar för oss, och för kunderna, och därför får vi på redaktionen framföra vår julhälsning: Låt jultrafiken gå åt helvete! Så kanske förstärkningen kommer tillbaka igen, och vi får möjligheten att göra ett bra jobb även i jultid.

=====

Redaktionen ansvarar naturligtvis inte innehållet i signerade artiklar.

I redaktionen: Stefan Hörnqvist, Bosse Norlander, Janne Åhman.

Nedanstående hemma-hos reportage
har vi saxat ur "Kalender från
Mosebacke Monarki", 1963.

+++++++ Vi har gjort ett hembesök hos Mosebackes
ateist, kamrer Vigg. Utanför dörren till
hans lilla lya står en skål med gröt till
tomten och vackra grangirlander inramar
tamburen. Kamrer Vigg hälsar oss hjärt-
ligt men oförskämt med orden -Vad i herr-
ans namn vill ni? Stig in för guds skull,
men gå inte under stegen-det betyder
otur!

-Tror fritänkare Vigg på jultomten, frå-
gar vi. -Ånej, svarar han, det kan jag
väl inte precis säga...Men det finns så
mycket mellan himmel och jord som man
inte förstår....makterna, för jösse
namnen!

Vid fönstret står en vacker julkrubba
med bomullssnö och allt.

-Ja, säger kamrer Vigg, det är en helt
ateistisk julkrubba, som jag själv har
knåpat ihop nere på församlingshemmets
hobbylokaler; jag brukar få hålla till där
och snickra. Om redaktörn ser här så är det
tomt i stallet-sånär som på hästarna.

-Hur ämnar ni fira julafton, kamrer Vigg?

-Ja, jag sitter väl hemma och småsvär och
tittar på TV. Och sen går jag väl och
lägger mig tidigt. För man måste ju orka
opp till julottan. Lite stämning måste
man ju ha i sig i denna signade juletid,
avslutar fritänkare Vigg och drar sig
försiktigt hädande in i en vrå. ++++++

////////////////////////////////////

Efter segslitna förhandlingar kommer det s.k. obliga-
toriet att införas inom Täby förvaltningsområde, dock
tidigast under våren -76. Allt blir därefter obliga-
toriskt.

Driftvärnet kommer inom kort att helt läggas ned.
-Watz är det du säger karl?

Tomteplågan väntas bli ovanligt svår i år. Nya, färgglada
och mycket klibbiga s.k. tomtepapper kan dock ge en viss
effekt. Det avrådes bestämt från att jaga tomtar med sax,
med ljuster och tomtebloss samt med bepudring från flyg-
plan. Dessa metoder är numera förbjudna.

Ett uttalande i en amerikansk motortidskrift om att bilen
"Tjorven" som 2-sitsig sportvagn betraktad är "ett tjusigt
exempel på svenskt kunnande inom bilbyggandets svåra konst",
tillbakavisas med stor skärpa av de svenska förarna.

Representantskapets möte 29.10.75.

1. Avdelningen fyller 85 år i år och därför hade några f.d. förtroendevalda inbjudits: Robert Olefors, Oscar Wahlqvist och Gurra Lundberg.

2. Förbundsrådet skall i december utse SF:s ombud till LO-kongressen nästa år. Avdelningen nominerade L-Å Warren till detta val.

3. Avdelningsstyrelsen informerade om Postdirektionens förslag till ändrade uppsamlingsområden. Täby 1 är ett av de få kontor som inte direkt berörs av förändringarna. Långsiktigt har man tänkt sig att dela in sorteringsorganisationen för A-post i tre uppsamlingsområden: norra Storstockholm utom täby och Lidingö (Järva Ban), innersta delen (Sth Ban) och södra Storstockholm (Blåsutterminalen). Det förslag man nu lagt gäller vissa förändringar som snarast skall genomföras för att i första hand förbättra situationen vid Sth Ban under högtrafiktid.

Mycken kritik framfördes på mötet, fr.a mot att Postdir. återigen presenterat ett förslag utan att låta personalen/facket vara med och utarbeta det. Avdelningens ställningstagande kommer att diskuteras på ett möte med berörda klubbar den 11/10.

4. Dagens stora fråga var redovisningen av gruppkorsbandsenkäten. Denna redovisas på annan plats i tidningen, tillsammans med mötestolkningen av utfallet.

5. Jultärfiken 1975.

Poststyrelsens ansvarslösa beslut om förstärkningen kritiserades naturligtvis hårt; mötet ansåg det inte vara någon idé att i detta läge komma med något motförslag. Avdelningsstyrelsen fick i uppdrag att undersöka förhållandena kring det påstådda "samrådet".

9. Ett hårt uttalande togs mot sektionens medgivande av dispens från bestämmelserna om adressuppgifts placering på utgivarkorsband. I uttalandet påpekas att det "är förbundets skyldighet att i alla lägen företräda medlemmarna" och att "detta skall ske på basis av de uppfattningar medlemmarna uttrycker". Det avslutas med att "vi protesterar mot sektionens diktatoriska handlande, och kräver att Förbundsstyrelsen omgående griper in och genomdriver medlemmarnas å vilja i denna fråga".

10. Ett uttalande togs också mot säljbreven.

11. Till slut behandlades och antogs ett förslag till nya arbetsuppgifter för ansvarsbrevbärarna. Detta behandlas på särskild plats i tidningen.

/JÅ

Kardemumma-revyn

Som nyblivna medlemmar i Skådebanan skulle premiärbesöket bli Kardemumma-revyn.

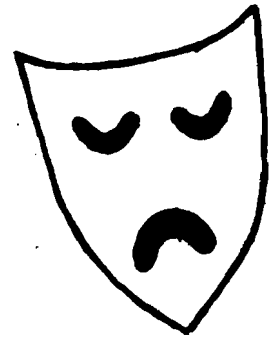
Vi var väl ett 25-tal som med viss förväntan och med olika färdmedel tog oss in till gamla anrika Folkan vid Östermalmstorg. Genom tidningarnas recensioner hade vi sett att revyn genomgående fått rätt dålig kritik. Till tröst för oss själva och varandra sa vi, " det vet vi ju, att det som är roligt inte alltid upplevs lika av oss vanliga dödliga, som av teaterrecensenter ".

Så vi gladdde oss trots allt åt en trivsamt sönadageftermiddag.

Tvärr visade det sig att kritikerna hade rätt i det mesta. Visst fanns det ljusglimtar. Gunilla Åkessons operascen hörde till dem. Stig Järrel kan ju genom sin rutin göra även en dålig sak acceptabel, och personligen tyckte jag nog att Monica Z. stod i en klass för sig. Janne Carlssons begåvning fuskades bort totalt, vilket var synd, han kan ju vara rolig, det har vi sett tidigare. Vissa scener med flera inblandade var väl inte helt igenom dåliga, men nog verkade det mesta uppkok på gamla saker.

Herr Zetterström får nog skärpa till sig om han vill se oss postisera som besökare på Folkan igen.

Ett gott råd till den som ev. tänkt sig ett besök på nämnda revy: Fråga oss först! Till slut, besöket på pizzerian, som också ordnats av teaterkommittén, gjorde att kvällen trots allt blev något att minnas.

Sonja H.

En pjäs att rekommendera.

Den 14/11 var vi tjugo som gick på Turteatern i Gamla Stan och såg deras uppsättning av Strindbergs "Mäster Olof". Synd om er som missade den!

Handlingen är historisk, den utspelas 1520-40, den tid då Gustav Vasa valts och krönt till kung och då reformationen genomförs, dvs. den katolska kyrkans ekonomiska och politiska makt knöks. Sen gick han (Gustav V.) som bekant vidare och kväste dom folkliga uppror som ville fortsätta frihetskampen och, om inte avskaffa så åtminstone lindra allt förtryck, även den inhemska adelns och statens.

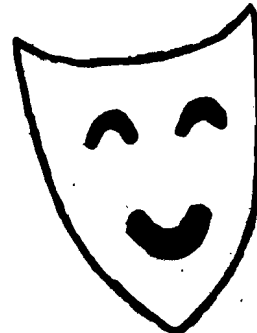
Strindberg skrev pjäsen på 1870-talet, strax efter Pariskommunens tillkomst och påverkad av denna, kanske är det därför som pjäsen fortfarande är så aktuell: Pariskommunen var ju en omvälvning som syftade till att störta förtryckarna; inte till att stanna vid rätten att "samarbeta" med dom eller rätten (för ett fåtal) att äta vid samma bord. Den frågeställningen, och vad som krävs för att lösa den, går som en röd tråd genom hela pjäsen. Den är år 1975 lika aktuell som år 1871.

Det finns alltså en sensmoral i pjäsen som, om man så vill, mycket klart kan ges en politisk innebörd.

Detta innebär inte att det är en "svår" pjäs, eller en pjäs där man blir "korvstoppad" med politisk propaganda. Tvärtom, det är en mycket lätt och levande föreställning, som man helt enkelt kan se som en spännande historisk berättelse. (Teaterlokalen ligger dessutom i en mysig medeltida källare i Gamla Stan, i de kvarter där handlingen utspelades på 1500-talet).

Dom som hade varit på Kardemumma-revyn tidigare, tyckte t.ex att den här pjäsen var mycket bättre. För övrigt är ju inte heller Kardemummas revyer opolitiska. Är det inte bara det att dom egentligen präglas av åsikter och idéer som passar dom rika, "Östermalmarna", om man får generalisera litet?

Efteråt, kan man så gå på "Eklundska smällen", som egentligen är en 2cl:s snaps, men som den här kvällen bestod av ogratinerad löksoppa. Taskigt va!?

/JÅ

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ur en studiecirkels dagbok, eller
Vart tog det stygga lilla monstret vägen?

I slutet på oktober startades på Täby 1 en studiecirkel med rubriken "Psykologi i arbetslivet". Att det just blev en cirkel i psykologi berodde bl.a. på resultatet av den enkät angående studieverksamhet som studiekommittén tidigare hade gjort. Cirkeln anordnas via ABF, och cirkelledare är Rune Månsson, byggnadsarbetare.

Att det inte är en fackman på området som leder den tror jag är en nödvändighet för cirkeln. Detta för att deltagarna ska kunna resonera med cirkelledaren på samma plan.

Tack vare de möten vi haft och Rune Månssons hjälp och sammanhållning vid diskussionerna har vi blivit medvetna om att psykologi inte alls är så svårt och obegripligt som man ibland vill göra det till. Vi har dessutom förstått att det är ett viktigt ämne, inte minst när det gäller det vardagliga arbetet.

Men vad pratar vi då om som kan vara så viktigt? Jo, vi pratar om stress och otillfredsställelse i arbetet, konflikt-situationer, arbetsmiljö, företagsdemokrati m.m. Men vi talar framförallt om hur varje individ eller grupp reagerar i en viss situation, t.ex. en konfliktsituation, varför man reagerar så och varför vissa situationer uppstår.

Det finns naturligtvis inte några absolut rätta svar på de här frågorna, men de är intressanta och ökar vår förståelse för andra människors reaktioner.

Genom sådana frågor kan man lättare förstå varför en person uppträder aggressivt mot sin omgivning. Hittar man skälet till hans/hennes aggressivitet har man ju också kommit en bra bit på väg mot en lösning av problemet.

Vid våra möten tas ständigt upp konkreta arbetsförhållanden som det finns ett missnöje med, t.ex. stress, som ju inte bara existerar på arbetsplatserna. Då frågar vi oss varför det råder stress, konkurrens m.m. och vad vi ska göra åt detta. Då är vi inne på värderingar och åsikter om vad som behöver göras och därmed också inne på ett politiskt plan. Så fort vi börjar diskutera vilka åtgärder som behöver vidtas så blir det ju oundvikligen en politisk diskussion. Tyvärr finns det många som drar öronen åt sig och inte vill vara med längre när en diskussion blir "alltför politisk". Denna rädsla tycks framförallt märkas då någon använder sig av socialistiska argument.

De viktigaste frågorna då det gäller vårt vardagsliv, såväl på arbetet som på vår fritid, kan med ett ord kallas politik. De dagskrav på ekonomi, arbetsmiljö osv. som vi har är ju just politiska krav. Det är dags att ta död på det politiske monstret! De frågor som alla är intresserade av och som alla ständigt diskuterar, när det gäller vår egen situation i samhället, är helt givna under rubriken politik. Politiska diskussioner är alltså det mest vardagliga man kan tänka sig. Det är givet att det finns delade meningar när det gäller politiska frågor precis som när det gäller många andra frågor. Vissa har en konservativ åskådning, andra en kommunistisk osv.

Då någon i sin argumentering råkar använda sig av ordet socialism, slår samtliga "icke-socialister" dövörat till och vägrar acceptera argumenteringen som något annat än kommunistiskt ordbajs: -Vad säger han? Att majoriteten av postverkets bilar är gula?

Har han belägg för det?

-Några siffror?

-Dom där uppgifterna är säkert hämtade från säker källa i Moskva.

-Ja, han vill ju ha det så! Precis som i Sovjet vill han ha det!

Ska en öppen debatt fungera på det viset? Om det finns en kommunist eller en socialist med vid en debatt är jag övertygad om att han/hon inte vill betraktas som en individ som man helst inte bör diskutera med. Vad han/hon hoppas på är naturligtvis sakliga motargument för att kunna föra debatten vidare. Goda "icke-socialister", kom med sakliga argument och försök att på ett regelrätt sätt bevisa att ni har rätt! Det är inte sportsligt att använda skrämselpropaganda som enda argument för att någon har fel.

Låt mig nu återgå till cirkeln, som den här artikeln från början skulle handla om. Visst har ordet socialism nämnts i cirkeln och visst har det förts en politisk debatt. Men som jag tidigare har sagt är detta varken ovanligt eller farligt. Det är tvärtom trevligt att få träffas, både arbetsledare och övrig personal, och snacka om det som vi samtliga anser vara viktigt. Det känns skönt att alla kan få säga sin mening om saker och ting utan att någon krigsstämning ska behöva uppstå. Vi kan faktiskt ha det riktigt roligt.

Kom, så får ni se!

Åke Modigh.

"Icke-socialistens reaktion"

Efter genomläsning av Åkes "kommunistiska ordbajs" måste jag som "god icke-socialist" (det har tydligen gått så långt i vårt land att man delas upp i socialister kontra icke-socialister) naturligtvis reagera. Detta för att inte läsarna ska tro att klubbtidningen är ett politiskt propagandabladd (var det någon som hade trott det? Jaha, jag tänkte väl det!) utan en rent facklig skrift. Fackets hårda koppling till SAP tycker jag för övrigt är en olycklig sak.

Det talades i ovanstående artikel om att alla frågor rörande vardagsliv, arbetsliv etc. skulle vara ren politik. Ja, naturligtvis för den som har politiken som livsstil, som hobby, och som kan lukta politik i snart sagt allting. Det finns dock annat att sysselsätta sig med, andra värden.

Vi "icke-socialister" beskylls för att slå dövörat till så snart en kommunist/socialist öppnar munnen, men det måste ni förstå; vi vet av mångårig erfarenhet att ur den munnen kommer inga nyheter, inga friska grepp. I stället väljer det ut en enda blandning av klyschor, teser och upprepningar, i det oändliga. Vi har hört joxet förut, och förut, och förut! Undra på då att vi vägrar acceptera den argumenteringen.

Åke efterlyste sakliga motargument från "icke-socialisterna", och de finns. Det är bara att stänga av det egna "ordbajset" en liten stund och lyssna. Detta sker i alltför liten utsträckning.

Som avslutning vill jag säga att visst ska vi ha en debatt, men kunde vi inte föra upp den på ett högre plan än vad det lilla ordbytet om färgen på postens bilar utvisar? Eftersom jag inte ser politik i allting hoppas jag också att Åke och jag även i fortsättningen kan vara goda vänner!

Bo G. Nohrlander.

Vi hoppas att debatten kan fortsätta i nästa nummer, skriv ner dina åsikter och lämna till oss.

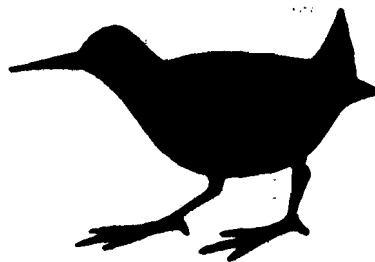
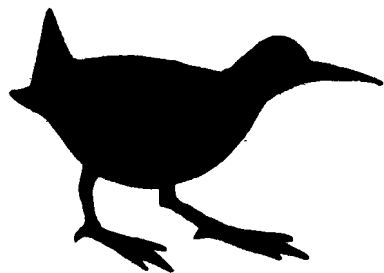
/RED

Utflykten till Angarn.

Det var roligt att så många ställde upp och hade sina familjer med. Det var lite blåsigtt väder men uppehåll. Tyvärr hade ju de flesta flyttfåglarna stuckit söderöver men lite fanns kvar. En blå kärrhökhona hade dröjt sig kvar, likaså en fiskgjuse samt lite småfågel. Det viktigaste är ju ändå att få träffas under lite mer avstressande former, som nu med en liten skogspromenad och lite korvgrillning runt en brasa. Hoppas att vi kan upprepa utflykten i vår.

Om intresse finns, och vi får en riktig vinter, kan vi ordna en sportdag på Isjön, som ligger bakom nya Gillingebanan, eller en skidtur i någon lämplig terräng. Därmed senare.

Stickan L.

Dåligt avtal ännu sämre.

I första numret av klubbtidningen tittade vi litet på vad det nya avtalet skulle ge 1975. Det exempel vi tog, T10/F2, visade att med 10%-iga prisökningar skulle avtalet ge ungefär +15:- i reallöneökning om man bor i Täby kommun. NU blir prisökningarna för 1975, av hittills publicerade siffror att döma, omkring 11% (och inte 8% som våra godtrogna förhandlare trodde) och vi kan därmed konstatera att vi lönemässigt hamnar på minus!

Det kan nu vara av intresse att titta på vad nästa års avtal kommer att ge.

Löner 1976   ortsgrupp 5 (ortsgr 4 avskaffad fr.o.m 1/1 -76)

	Lön 1975	ökning kr	ökning %	Lön 1976
T1	2070	227	11,0	2297
T2	2210	231	10,5	2441
T3	2350	236	10,0	2586
T4	2540	241	9,5	2781
T5	2872	251	8,7	3123
T6	2961	254	8,6	3215
T7	3065	257	8,4	3322
T8	3170	260	8,2	3430
T9/F1	3285	264	8,0	3549
T10/F2	3409	267	7,8	3676
T11/F3	3526	267	7,6	3793
F4	3639	266	7,3	3905
F5	3741	266	7,1	4007
F6	3872	265	6,8	4137
F7	4014	264	6,6	4278
F8	4155	264	6,4	4419
F9	4321	264	6,1	4585
F10	4492	263	5,9	4755
F11	4658	262	5,6	4920

Om vi fortsätter med T10/F2 (=3409/mån 1975) som exempel, ger det i år 2223 /mån efter skatt i kolonn 1. 1976 blir bruttolönen 3676/mån, netto blir det ca 2473:-. Då är sänkningen av statsskatten och höjningen av kommunalskatten (Täby +1;-) inräknade. Detta blir en ren ökning på ca 250;-/mån. Om priserna sedan stiger med 10% under 1976 innebär det att vi vid årets slut fått en reallöneökning på ca +28;-/mån.

I det tvåårsavtal som slöts i våras finns en protokollsanteckning, att om löneutvecklingen för oss statsanställda skulle komma att avvika från löneutvecklingen på den övriga arbetsmarknaden så kan nya förhandlingar upptas.

Förbundsstyrelsen har ännu inte beslutat hur man skall göra, men häromdagen krävde en av SF:s Göteborgsavdelningar ett extra generellt påslag på 250;-/mån för 1975. Detta kan då ses mot den bakgrunden, att våra avtal gav ca 11%, medan övriga LO-förbunds gav ca 17% (inkl löneglidningen) och privattjänstemännens avtal sammanlagt gett ca 16%.

Detta, och det faktum att för många har -75 års avtal inneburit en reallönesänkning, talar inte för att det krav som göteborgarna ställt är i allra högsta grad rimligt?

/JÅ

§32-remisserna tillbakavisar skärpta straff.

I förra numret av tidningen redovisades vår remissgrupps svar. Här kommer en kort rapport om vad förbundet och LO svarat på utredningsförslaget.

Drygt 7.000 SF-medlemmar deltog i remissarbetet; inom hela LO har ca 125.000 deltagit.

Av svaren (SF) kan nämnas att 73,6% ville att dom anställda skall ha tolkningsföreträde i alla avtalsreglerade frågor.

Vad gäller skadeståndsreglerna vid avtalsbrott ville 54,3% behålla 200 kronor som övre gräns som huvudregel. 25,8% ville ha maximalt 200 kronor i skadestånd och 18% ville helt bort skadeståndet.

92,2% ansåg vidare att de offentligt anställda ska ha samma rätt till sympatiåtgärder som privatanställda.

På frågan "hur skall vi fortsätta reformeringen av arbetslivet?" svarade 26,9% "fortsatt facklig-politisk samverkan"; 12,6% ville ha fackliga möten på betald arbetstid, 13,6% ville se över Arbetsdomstolens arbetssätt och 13,8% ville ha "ökade studier om de nya lagarna"; 31,1% svarade ingenting på den här frågan.

Statsanställdas Förbund säger i sitt remissvar att LO/TCO:s reservanslag skall ligga till grund för lagstiftningen men "på några enskilda men väsentliga punkter avviker emellertid förbundets synpunkter från reservationens förslag", skriver man i sitt yttrande.

Texten vill man inte ilag ha något samband mellan löne- och inflytandeavtal; organisationerna skall utan fredsplikt under avtalsperioden kunna förhandla om medinflytande i varje fråga som kan regleras i kollektivavtal. Vidare vill förbundet ha tolkningsföreträde för de anställda i alla avtalsreglerade frågor. Skadeståndsreglerna: nuvarande 200-kronorsregeln skall bibehållas och gälla utan undantag. Förbundet vill också ha en utförligare definition av begreppet "myndighetsverksamhet" i Statstjänstemannalagens tredje paragraf, och anser att endast mer övergripande målsättningsfrågor och ramarna för verksamheten skall vara icke avtalsbara. I den mån målsättningsfrågor ligga på myndighetsnivå skall de emellertid vara avtalsbara. Man pekar

också på en vag skrivning som förts in i Stjl §15, att om man är oense huruvida en varslad stridsåtgärd är laglig eller ej, får den inte påbörjas förrän Arbetsdomstolen avgjort frågan. Detta kan som man säger "av den statliga arbetsgivaren utnyttjas för en nästan obligatorisk laglighets- och rättsprövning av varslade stridsåtgärder för att få dem uppskjutna på lämplig tid och därmed kanske verkningslösa och taktiskt olämpliga". Man föreslår att denna regel slopas.

LO:s remissvar går i samma anda som SF:s. Bl.a. har man ändrat uppfattning i skadeståndsfrågan och anser nu att strejkböter aldrig skall överstiga 200 kronor. Man avvisar förbudet mot politiska strejker. LO ställer sig också bakom kravet på fackmöten på betald arbetstid.

Följetongen om § 32 fortsätter i nästa nummer. Då hoppas vi kunna presentera och kommentera regeringens proposition i frågan.

/JÅ

MILITÄRTJÄNSTGÖRING?

Du som skall göra lumpen: anmäl detta till Sonja eller någon annan i klubbstyrelsen, om du räknar med att sakna inkomst från Postverket under tjänstledigheten; annars blir du efter tre månader struken som medlem i förbundet. Samma gäller även andra tjänstledigheter med C-avdrag.

Hälsning vid färd med cykel

Hälsa inte, om trafiken kräver odelad uppmärksamhet.

Reflektioner över en arbetsledare.

En arbetsledare och en vanlig arbetare är biologiskt sett naturligtvis två jämlika människor, som kan vara och ofta också är goda kamrater. Man tycker då att atmosfären på en arbetsplats och relationerna mellan arbetare/arbetsledare skulle präglas av kamratskap, samförstånd och demokrati. Båda parter har ju samma avtal att arbeta inom och båda har erkänt detta avtal genom sina respektive organisationer. (Ett undantag, postverket, där det finns arbetsledare som tillhör samma fackförening som brevbärare, chaufförer och jämställd personal).

Trots att det enligt detta resonemang borde råda en kamranda mellan arbetare/arbetsledare så existerar ändå ett uppenbart motsatsförhållande. Detta beror naturligtvis inte på att varje arbetsledare är en person med sadistiska anlag, vilket kamrat Rune hävdar är det enda argument "buskagitatorerna" har till detta förhållande. Det skulle förresten vara intressant att veta hur en "buskagitator" ser ut och beter sig.

För att nu återgå till skälet för motsatsförhållandet; vilken är den skillnad, som skapar ett sådant mellan arbetare/arbetsledare? Svaret på den frågan finner man i de funktioner som en arbetare resp. en arbetsledare har på arbetsplatsen. Arbetarnas funktion är att utföra det arbete som institutionen är avsedd att utföra. För att överföra det på postverket är det alltså arbetarnas uppgift att utföra de tjänster som resp. postanstalt erbjuder allmänheten, dvs beställa post, befordra post, handha in- och utbetalningar mm. Arbetarnas funktion är tydligen så gott som hela postens verksamhet.

Arbetsledarens funktion är då att leda och fördela arbetet, men framför allt att kontrollera det. Hans huvuduppgift är att se till att arbetet utförs på ett tillfredsställande sätt enligt de regler som finns i avtalet.

Det är omöjligt att komma ifrån arbetsledarens rätt och skyldighet att kontrollera att varje arbetare utför sitt arbete på ett riktigt sätt. Likaså är det omöjligt att komma ifrån den maktfunktion arbetsledaren har över arbetaren. (Se nedanstående citat ur postiljonshandboken. Understrykningen är min egen.):

"Tjänsteman skall visa hörsamhet mot förman".

"När en förman ger en tillsägelse eller anvisning om hur arbetet skall utföras e.d., skall den åttlydas genast och utan invändningar. De föreskrivna kontrollåtgärder som då och då vidtas innebär inte något misstroende mot den enskilde tjänstemannen utan är till för att arbetsledningen alltid skall veta att arbetet utförs på rätt sätt".

Dessa citat är ju rena legaliseringen av den militäriska hierarki som råder på en arbetsplats. Det är ju dessa förordningar, och det sätt de tillämpas på, som har skapat ett motsatsförhållande. Det är knappast ett verk av "buskagitatorer".

Nu säger kanske någon att arbetsledare också har en chef över sig. Naturligtvis, men varje arbetsledare kan känna sig som enbart ett led i en besluts-hierarki. Däremot vet varje arbetare att hela den administrativa besluts-hierarkin i huvudsak finns till för att kontrollera och utöva makt över honom. Glöm inte den objektiva makt som arbetarna som enhet har. -Vad vore administration och beslutshierarki utan producerande arbetare?

Jag hoppas inte Rune Damkilde har tagit detta som en personlig kritik. Jag har bara påpekat brister i hans funktion, nämligen arbetsledarens.

Åke Modigh, eder kamrat och chaufför.

BLODBAD I BÅSTAD,

blev det inte, till stor besvikelse för pressen, som ju hade spekulerat om våldsamma kravaller sedan veckor tillbaka.

Tyvärr kom det inte klart fram att kravet på att stoppa tennismatchen bara var ett led i den totala isoleringen av juntan i Chile. Viktigare var, och är, att t.ex. stoppa kopparimporten därifrån. Sveriges import från Chile har faktiskt ökat kraftigt sedan kuppen genomfördes för två år sedan. Många svenska företag drar dessutom direkt fördel av de låga lönerna i Chile, t.ex. AGA, SKF, Gränges, STAB, SKEGA m.fl. Reallönen för en arbetare i Chile är mindre än 50% av vad den var före kuppen!

Trots stödet från bl.a. svenskt och amerikanskt kapital befinner sig juntan i en allt svårare ekonomisk kris. En bojkott mot Chile skulle ha en mycket stor betydelse då juntan har stora problem med den internationella isoleringen. Offentliga och hemliga dokument från juntan visar också att den oroar sig för en isolering. En effektiv internationell bojkott skulle alltså betyda juntans fall. Men en sådan aktion kommer inte av sig själv. Vi kan inte sitta med armarna i kors och vänta, juntan måste bojkottas här och nu! Det chilenska LO, CUT, uppmanar kraftigt till sådana åtgärder (se utdrag ur CUT:s solidaritetsplattform nedan).

CUT:s solidaritetsplattform

1. Öka den internationella isoleringen av diktaturen!
2. Utveckla den ekonomiska blockaden mot juntan!
3. Utveckla bojkotten mot juntan!
4. Utöka den direkta solidariteten med Chiles folk!

I t.ex. Australien pågår sedan länge en total facklig bojkott av juntan.

Förutsättningarna för en gemensam nordisk bojkott torde vara mycket goda då finska och norska LO redan har uttalat sig för en sådan. En nordisk bojkott skulle i sig vara ett kraftigt politiskt slag mot juntan, men den skulle också påskynda en total internationell isolering av bödlarna i Santiago!

BOJKOTTA JUNTAN NU !

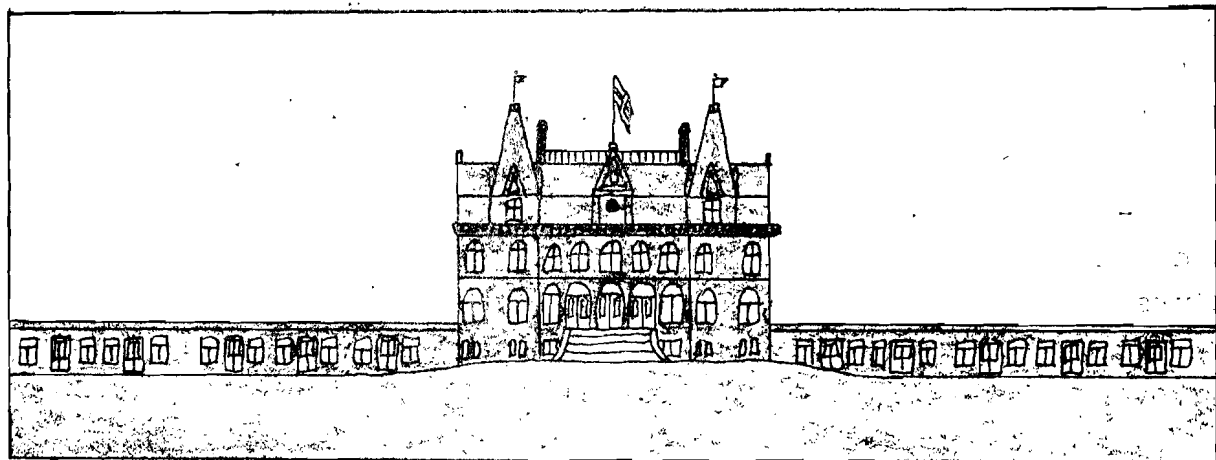
Jan C./ Åke M.

STOCKHOLM - ROSLAGENS JÄRNVÄGAR är benämningen på Roslagens sammanhängande smalspåriga banor, hvilka utgöres af linjerna Stockholm-Hallstavik, Upsala-Norrtälje, Näsby-Österskär, Djursholms Ösby-Svalnäs och Djursholms Ösby-Altorp jämte den normalspåriga spårvägslinjen Stocksund-Långängstorp. Hela nätet äges och trafikeras af Stockholm-Rimbo järnvägsaktiebolag, endast med det undantag, att bansträckan Rimbo-Hallstavik äges af Rimbo-Sunds järnvägsaktiebolag. Af detta senare bolags aktieantal, 2.905 st, innehafves 2.890 st af Stockholm-Rimbo järnvägsaktiebolag.

Järnvägarnas sammanlagda trafiklängd uppgår till 205,2 km, däraf 6,5 km dubbelspår. Spårvidden är 0,891 m. Spårvägslinjens längd är 1,1 km, spårvidd 1,435 m.

Ålderdomligt språk? Ja, detta skrevs redan 1915, då banan firade sitt 30-års jubileum. I år har Roslagsbanan fyllt 90, men några festligheter har inte förmärkts, i stället talas det allt högljuddare om att lägga ned hela rasket. Ersättningen blir bussar. Visst fyller bussarna det primära behovet, man kommer dit man ska, men allt det andra? Tågets lugna vaggande gång, dunket i sken-skarvarna, uppehållen vid stationerna, konduktörens hojtande?

Östra Station. Ritning från 1885. Så här pampigt blev det inte.

Inte fan kan bussarna ersätta det! Vi som lever i dagens samhälle har ett ansvar. Vad för rätt har vi att lägga ner en bana som har levt i 90 år och som mycket väl kan leva i 90 år till? Vi måste också komma ihåg att hela nordost-sektorns expansion möjliggjordes tack vare Roslagsbanan. Innan den byggdes var här ju rena bonn-vischan. Den kom att bli en pulsåder för hela vår bygd.

På de följande sidorna ska jag försöka ge lite historik, fakta och data kring Roslagsbanans liv och leverne:

Det hela började på hösten 1880 då ett antal grevar och godsägare samlades till möte på Rimbo gästgivaregård. Man diskuterade olika förslag om en framtida banas sträckning, bolagsordning och annat. På ett nytt sammanträde i juni 1881 beslöts att en smalspårig järnväg skulle anläggas från Stockholm till Rimbo. I augusti samma år godkändes den slutgiltiga sträckningen över Stocksund, genom Danderyds socken, över Vallentuna, Lindholmen och Kårsta. Kostnadsförslaget hamnade på ungefär en och en halv miljon kr.

I februari 1882 konstituerades "Stockholm-Rimbo järnvägsaktiebolag", styrelsen innehöll idel bruks- och godsägare, grevar och överstar. Man hade stora svårigheter med att få det erforderliga aktiekapitalet fulltecknat, men så skedde till slut i augusti 1883.

Så började man då bygga. Stockholms Östra-Rimbo, 55,1 km öppnades för allmän trafik i december 1885. Det var en av de mest besvärliga bitarna, mycket sprängning, många skärningar och framför allt Stocksundsbron. Enligt planerna skulle en fullständig godsstation anläggas vid Stocksunds hamn, men genom att markägarna begärde det fullkomligt orimliga priset av 1:40 pr kvadratmeter blev detta omöjligt.

Djursholms Ösby-Djursholms Framnäsviken, 3,3 km, blev klar 5 år senare, 1890. Den biten byggdes av Djursholms AB, men trafikerades från början av Stockholm-Rimbo AB och inköptes av detta bolag 1892.

Engelbrektsgatan-Stockholms Östra, 1,1 km lång, öppnades 15:e maj 1895 (kommer ni i håg när tåget gick ända dit?).

Rimbo-Häverösund, 39,1 km, öppnades 1898 och ägdes då av Rimbo-Sunds AB.

Djursholms Framnäsviken-Eddavägen, denna omdiskuterade stump på 1,3 km, var färdig 1901.

Näsby-Åkersberga, 16,1 km (det märks att järnvägen är den kortare vägen) öppnades i september 1901. Bandelen byggdes av AB Södra Roslags kustbana, inköptes 1909.

Uppsala Östra-Länna, 20,5 km byggdes redan 1876 av Uppsala-Länna järnvägsaktiebolag, inköptes 1908.

Länna-Norrtälje, 60,9 km, öppnades 1884. Förvärvades från Länna-Norrtälje järnvägsaktiebolag 1905.

Åkersberga-Österskär, 2,3 km, klar 1906. Linjen anlades av AB Åkersberga-Trälhafvet, inköptes i slutet av 1906 av AB Södra Roslags kustbana och inköptes åter igen av Stockholm-Rimbo AB 1909.

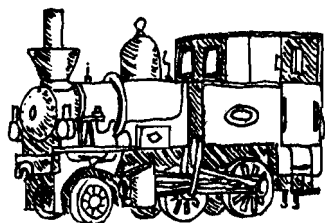
Djursholms Ösby-Altorp, 2,1 km, öppnades för allmän trafik den 31:a december 1910.

Eddavägen-Svalnäs, 0,7 km, öppnades 1912.

Häverösund-Hallstavik, 2,7 km, ägdes av Rimbo-Sunds AB, men trafikerades av Stockholm-Rimbo jvg.AB. Klar 1915.

Spårvägslinjen Stocksund-Långängstorp, 1,1 km, öppnades för persontrafik 15:e oktober 1911. Spårvidd 1435 mm.

Roslagsbanan var tidigt elektrifierad (vissa linjer blev aldrig elektrifierade). Då man började fanns här i landet ingen elektrisk industri, vattenkraftstationerna hade inte börjat byggas. Därför fick man bygga egna kraftstationer och man höll även en del villastäder i området med ström. Stocksunds kraftstation levererade sålunda ström till Stocksund, Mörby, Långängen och Näsby.

LOKOMOTIV N:R 1.

Lönerna vid Roslagsbanan har aldrig varit något att skryta om. Vid sekelskiftet var andra jobb ungefär lika dåligt betalda men järnvägarens yrke ansågs likväl eftersträfvansvärt. Han hade i alla fall en fast anställning, visste vad han fick i lön varje år. Och i varje fall då hade uniformen ett visst statusvärde (hur är det hos oss idag?).

Stationskarlar och banvakter betalades med en (1) krona om dagen, och det var inga 8-timmarsdagar utan oftare 15-16 och ibland upp till 20 timmar om dagen! En stins vid Stockholm-Rimbo järnvägar hade däremot så mycket som 2.520:-(om året) om han tjänstgjorde vid Stockholm Östra, ca: hälften i Rimbo. För stinsarna gällde också att de bodde gratis i stationshusen.

Några fackföreningar i egentlig mening fanns inte vid den här tiden. Organisationer för järnvägsmän fanns, nästan en för varje kategori av befattningshavare. De var dock snarast understöds och hjälpföreningar som lämnade sina medlemmar små bidrag vid sjukdom och dödsfall. Dessa föreningar kunde inte göra mer

för sina medlemmar än att ödmjukt lämna in petitioner till befäl och järnvägsförvaltningar. Man bönföll om någon liten förbättring i personalens villkor. Man hade ingen medbestämmanderätt i några frågor.

Sveriges första organiserade järnvägsstrejk utbröt i Halmstad 1898. 17 stationskarlar ville ha löneförhöjning, men nekades. De lade ned arbetet och avskedades allihop medan trafiken på banan obehindrat fortsatte.

1899 bildades Svenska järnvägsmannaförbundet och Roslagsbanans järnvägsmannaförening blev avd. 2 av detta förbund. Antalet järnvägsmän vid sekelskiftet var ca: 30.000 men endast 2.000 var medlemmar av förbundet. 170 av dem var vid Stockholm-Rimbo järnvägar. Okunnighet och skepsis mot all slags organisation av personal förklarar dessa låga siffror. Det var också rätt farligt att agitera bland sina kamrater, man kunde lätt bli stämplad som upprorsmakare av arbetsgivaren och även riskera avsked. Solidariteten var det lite si och så med. De olika grupperna av befattningshavare kunde inte fås att samarbeta utan de bekämpade i stället varann. Inte kunde en konduktör eller en lokförare samsas med en enkel stationskarl! Att ena personalen blev den nybildade avdelningens första uppgift.

Järnvägsstrejker i Sverige har varit väldigt sällsynta. Men vid Roslagsbanan (koncernnamnet Stockholm-Roslags järnvägar infördes 1909, sedan den ursprungliga banan Stockholm-Rimbo efter hand börjat trafikera eller köpa in hela det smalspåriga järnvägssystemet i Uppland) utbröt 1922 den 80 dagar långa strejk, som kommit att betecknas som Europas längsta öppna järnvägskonflikt. Det gällde dyrtidstilläggen. Den 5:e augusti 1922 kl 17.00 bröt strejken ut. All personal lämnade sina tjänster och placerade ut strejkvakter. Allmänheten ställde sig förstående men en del konservativa tidningar, däribland Djursholms Tidning (naturligtvis) tog klart parti mot de strejkande. Järnvägsledningen som var beredd på strejken satte in sin egen förvaltningspersonal blandat med andra strejkbrytare (i bland rent kriminella element) för att hålla tågen igång. Efterhand gick även andra enskilda banor runt om i landet ut i strejk. Fred slöts den 21:a oktober efter inblandning från regeringen. Uppgörelsen blev dock i magraste laget.

Roslagsbanan gick med växande förluster. I början på 1930-talet, under den svåra depressionen, sänktes lönerna med 2,5 - 5% (detta med personalens medgivande)! 1945 deklarerade

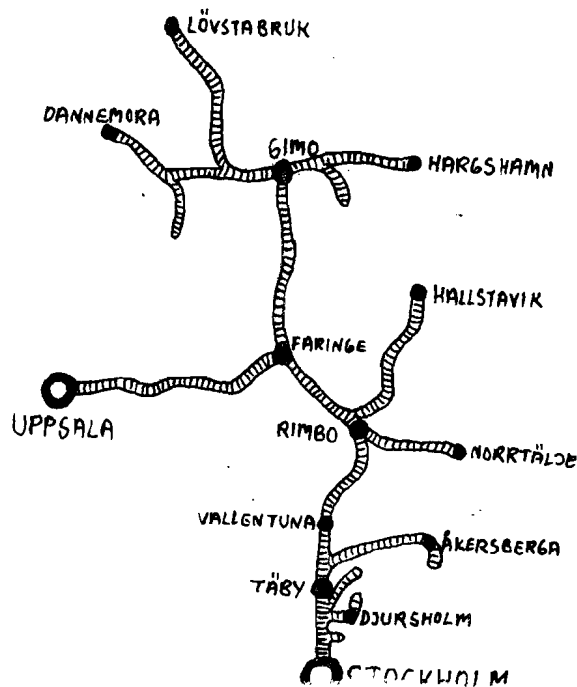
förbundet att om inte de enskilda järnvägarnas ekonomi tillät en levnadsstandard för personalen jämförbar med SJ:s, borde de förstatligas. Undersökningar och förarbeten kring ett förstatligande påbörjades och 1951 fattades i riksdagen beslut härom. Den 1/1 -52 var Roslagsbanan förstatligad, men i form av ett statligt järnvägsbolag, och först 1959 skedde det "riktiga" förstatligandet då personalen fick SJ:s löner och förmåner.

Redan i början på 60-talet började man på vanligt SJ-manér diskutera indragningar och nedläggningar. Hade det gått som man planerade 1965 så hade hela Roslagsbanan varit nedlagd redan 1968. Lyckligtvis blev det inte så men hotet är hela tiden överhängande. Man hann dock riva upp en del banavsnitt (ex. Rimbo-Norrtälje, Faringe-Gimo) innan man sansade sig.

I början på 70-talet tog så SL över driften och då började det verkliga förfallet. Gräset växer och frodas i linjen och på bangårdar, spåren är krokiga och knuckiga, stationerna förfaller. När Roslagsbanan en gång byggdes sattes den högsta hastigheten till 25 km/tim, och man kan i dag höra lokförare säga att det är den enda säkra hastigheten nu när spåret ser ut som det gör. Tidtabellerna förfaller de också. I stället för att helt resolut lägga ner hela klabbet, och få hela opinionen på sig, försämrar SL hela tiden servicen så att vi till slut ska säga så här: "Skönt att bli av med den där gamla banan, det gick ju nästan inga tåg och dom som gick var ju jämt försenade"!

Låt er inte luras, utan kom ihåg att Roslagsbanan skulle kunna vara ett förträffligt transportmedel om den bara sköttes på rätt sätt!

Bo G. Nohrlander

KLUBBNYTT

Facklig förtroendeman.Förbundet slöt i somras avtal med Postverket om hur mycket tid som får användas av de fackliga förtroendemännen, på Postverkets bekostnad. För Klubb Täby's del blir resultatet en ökning från 180 till 325 tim/budgetår. Dessa timmar får, enligt lagen, användas av dem som klubben anmält som fackliga förtroendeman; i vårt fall hittills klubbstyrelsen och chaufförernas kontaktman.

Blåmes heter den lilla blågula fågel som gjorde senaste klubbmötet den äran. "...hans trevligt yrvakna uppsyn är ganska obetalbar" skriver Erik Rosenberg i sin (med all rätt) berömda handbok "Fåglar i Sverige", och det kan man ju bara hålla med honom om.

Skattsedlarna.I september blev det äntligen klart med ersättningen för debetsedlarna. Felaktig mall har använts på Täby 1 sedan -69, på Danderyd, Åkersberga, Vallentuna sedan -72. Retroaktiv övertid utgår till den som under denna tid delat ut skattsedlar, i genomsnitt med 1,5 - 2 tim. Utbetalas på januarilönen, får man hoppas.

Gruppkorsbanden.På representantskapets möte den 29.10 redovisades resultatet av gruppkorsbandsenkäten inom avdelningen. Totalt hade 1518 medlemmar svarat. Av dessa ville 30% behålla gxb under nuvarande förhållanden, ytterligare 32% ville behålla dem om vissa förändringar (ta ut ersättningen i komp, använda buntlådor osv) genomförs i avtalet; sammanlagt blir det 62% som svarat ja, men under vissa förutsättningar. Mot detta står 37% som under inga villkor vill ha gxb (inom Klubb Täby var det en större procent nej-svar, ca 45%). Utifrån dessa siffror tog avdelningen följande uttalande:

"Mot bakgrund av det resultat som den genomförda enkätundersökningen i gruppkorsbandsfrågan givit, föreslås följande förändringar i nu gällande avtal, som också skall gälla lbb.

1. Frivilligt åtagande

2. Postmästarnas befogenheter att frångå normal utdelningsperiod avskaffas.

3. Utkörning av gruppkorsbanden till buntavlämningsställen

4. Ersättning skall få tas ut även i form av kompensationsledighet

5. Antalet utdelningsdagar utökas

6. Antalet samtidigt utdelade sändningar begränsas till högst 4 per vecka, samt en maximerad totalvikt införes

Kravet om frivillighet i utdelningen kvarstår. Kan detta inte uppnås är vi villiga att ha gruppkorsbanden kvar endast under förutsättning att punkterna 2-6 kan genomdrivas.

Om detta inte kan uppnås anser avdelningen att gruppkorsbanden ej skall vara kvar inom stadsbrevbäringen och lantbrevbäringen.

Avdelningen vill inte ha gruppkorsbands utdelningen inlagd på tjänstgöringslistan under de förutsättningar som förbundet redovisat.

Allt arbete utöver den lagstadgade veckoarbetstiden skall ingå i skyldighetsavtalet (200 övertidstimmar per år)."

Forts.

På ordförandekonferensen i Göteborg visade det sig sedan att vår avdelning var den enda som slutfört enkäten och tagit ställning i frågan. Det senaste som hänt när detta skrivs (1/12) är, att sektionen sagt upp avtalet och från avdelningarna begärt in avtalsförslag till senast 1/2 -76.

=====

Kommentar/JÅ:

För mig framstår sektionens agerande i denna fråga alltmer som ett manövrerande under demokratisk täckmantel, i syfte att behålla gxb åt Postverket.

För ovanlighetens skull säger man sig inte ha någon egen åsikt, "medlemmarna ska få avgöra genom omröstning, sen tar vi ställning", samtidigt som man på konferenser o dyl inte försummar tillfällena att måla upp en skräckbild av hur kravet om frivillighet kan leda till, inte bara att gxb:en försvinner; nej, hela tidningsdistributionen osv kan komma att tas över av privata företag! Man vet också att grupp-korsbanden för många medlemmar blivit en ekonomisk nödvändighet och spelar på detta.

Ända från begynnelsen har arbetarrörelsen slagits för 8 timmars arbetsdag, och, i konsekvens med detta, för att begränsa övertiden. Denna kamp har resulterat i en lag om 40 timmars arbetsvecka och max 150 timmars övertid. Man kan då begära, att Förbundsstyrelsen/sektionsledningen skall gå i spetsen för att försvara detta, och för att flytta fram positionerna där vi släpar efter. Just detta är ju en lednings uppgifter.

Nu skall avtalsförslag sändas in till sektionen, och förhandlingar om ett nytt avtal börjar i februari.

Man kan då kräva, att sektionen när det så småningom föreligger ett förslag till nytt avtal, är lika demokratiska och alltså underställer detta medlemmarnas prövning.

Och man får också hoppas, att principfrågan, "8 timmars arbete, 8 timmars fritid, 8 timmars hvila" som våra pionjärer uttryckte saken, klarnat tills dess så att grupp-korsbandstvånget försvinner.

=====

Insändare:

I vår fackpress har under den gångna hösten förts en debatt om grupp-korsbandens vara eller icke vara. De som är emot utdelning av grupp-korsband har högljutt klagat, de som är för har fört en bladande tillvaro. Var för eller emotsiffrorna på grupp-korsbandstotalisatorn står, är kanske idag svårt att avläsa. Men låt oss se tiden an, snart kanske vi utan ansträngning blir av med grupp-korsbanden. I signaturens brevlåda har under hösten nästan varje vecka ett flertal sändningar delats ut. Det är smarta affärsmän som med kapitalistiska vinstintressen plockar åt sig de bästa tjänsterna för Postverket. Dessa reklambyråer anställer utan något som helst trygghetsavtal juniorutdelare, för att mot en liten penning på "Extra tur" dela ut grupp-korsband. Och vem vet, snart kanske vi alla äro där tror

sign: "Ivrig grupp-korsbandsutdelare"

Brevtjänslor

från avgående en kväll i november

Ha-ha.

Nyfiken (om det är till mig alltså)

Vem är det ifrån? (Jag får ju själv inga brev)

Ingenting.

Vad fan är det för skit?

Jag känner olika för varje brev.

Jag känner eftersändning.

Spänning,

när jag får.

Trötthet,

när jag sorterar,

Förväntan,

när jag sänder.

Kul att få

oftast

om det är vanliga brev.

Det beror på om det är

brunt och stort,

litet och vit.

Fan va' mycket post,

Får vi aldrig gå hem idag?!

Jag har inga känslor...

Ansvarsbrevbärarna:

avdelningen lägger ett bra förslag

Poststyrelsen har låtit göra en undersökning över hur ansvarsbrevbärarna använts inom sitt ansvarsområde. Enligt denna hade en majoritet aldrig anlitats som vikarier. Man har nu begärt förhandlingar med förbundet, och inför dessa låtit förstå att man anser att ansvarsbrevbärarna inte behövs; man har också lagt ett förslag om att ställa dom utan fast placering.

Inför dessa förhandlingar antog avdelningens representantskap den 29/10 ett förslag till alternativa arbetsuppgifter för förste postiljon ansvarsbrevbärare:

"Den nuvarande arbetsuppgiften att fungera som vikarie under 90 dagar per år inom sitt ansvarsområde slopas. Den ersätts med följande arbetsuppgifter.

Ansvarsbrevbäraren svarar inom sitt ansvarsområde för:

kontroll av obeställbara försändelser

påförande av uppgifter på eftersändningskort

ren- och omskrivning av fastighetsböcker

att riktiga arbetsrutiner och arbetsmetoder tillämpas

att ovan personal får erforderlig hjälp

att driftsstatistik upptas enligt gällande direktiv

Ansvarsbrevbäraren skall dessutom fungera som instruktör i stadsbrevbärningen. För att på ett riktigt sätt kunna fullgöra dessa arbetsuppgifter skall erforderlig tid anslås. Ansvarsbrevbärarnas brev- bäringsdistrikt skall anpassas efter detta.

Ansvarsbrevbäraren skall vara fast placerad på brev- bäringsdistrikt.

Personligen tycker jag att det här är ett bra förslag som vi skall jobba för att få igenom. Det skulle göra fjärrtjänsterna attraktivare och det skulle skapa en bättre stabilitet i brev- bärningen. Förutsättningen är naturligtvis, att ansvarsområdena görs mindre och att ansvarsbrevbärare är placerad och jobbar inom sitt område, inte som nu på Täby 1 t.ex: man har sitt eget distrikt i ena änden av lokalen och flera ansvarsdistrikt i den andra! Likaså är det en förutsättning, som några påpekat, att den tid som anslås till "innejobb" av olika slag används till det, och inte att resultatet bara blir att man tjänar mera tid. Sen kan det ju också diskuteras hur, och om, ansvarsbrevbärarna skall sköta fastighetsböckerna och eftersändningarna, men i stort skulle dom här förändringarna förbättra situationen i brev- bärningen; i princip är det ju en återgång mot det gamla lagsystemet.

/JÅ

Framgångar för fotbollslaget.

Korpfotbollen har dragit igång på allvar nu. Tre matcher är spelade och full pott har vi tagit. Matcherna spelas i Täby Idrottsplats nya inomhushall, dit ni hälsas välkomna den 19/1 då Posten spelar sin nästa match, motståndare är NK.

Resultat: Posten-Låddan: 5-4, Posten-Täby AIF: 2-0, Posten-Lärarna: 12-5.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ur "Tankar från Roten" av Tage Danielsson.

OM EN GRÄSROT KUNDE TALA

Så skulle den häva upp sin
rotiga röst och säga:

" Ur djupen ropar jag till dig,
o Stråt. Hör du mig, o Stråt?
Det är roten som talar.
Det är ljust och fint däruppe
va, Stråt? Du festar om orden-
tligt när solen skiner, det
känns faktiskt ända in i roten.
Du är en riktig klorofyllkaja.
Ursäkta mig, det var menat som
ett skämt. Ehuru ett skämt med
något bitter underton.
Härnere är det inte så festligt
precis. En anspråkslös lördags-
mylla på sin höjd, som man tar
ut på rotsystemet.

Annars får man minsann streta
och släpa så man blir alldeles
trådsliten till sist för att
pumpa opp näring till dig,
Stråt, så du kan hålla dig
grönt och rakt och fint. Och
det är väl all right så länge
man trivs.

Fast nog skulle man trivas
bättre om du sa nåt vänligt
nån enstaka gång. Och framför
allt om du såg till att dom
inte kastar en massa kemikali-
er på mej i stället för vanlig
härlig koskit. Dom där ämnena
får man inte bra av, man blir
fullständigt visnen i roten.

Men du, Stråt, du blir hög
av sånt där. Och då struntar
du i mig, Stråt. Det borde du
inte göra, Stråt.
Tänk om jag lägger ner arbetet,
om man kan säga så i mitt fall.
För det är ju så att säga ned-
lagt från början. Hehe. Men då du.

Förresten behöver du inte bli hög-
re, Stråt. Det räcker bra som det
är. Och vad är det för fel på
vanlig hederlig koskit? Det är
inte fint nog, kantänka. Men jag
ska säga dig att snart är hela
arbetsmiljön här nere förgiftad,
och då kan du gå och lägga dig,
Stråt. Du har blivit för stort,
Stråt. Som gräs är det inte nyttigt
att ha pengar.

Om du åtminstone kunde tala till
mig. Du har ju så vida vyer där-
oppe. Om du kunde berätta för mig.
Glädja mig. Tänka på mig.
Och inte bara göra livet surt för
mig med diverse kemiska preparat.

Men det är väl ingen idé att be
dig om samarbete. Inte förrän
roten strejkar blir gräset slaget
med häpnad. Och inte förrän roten
dör lägger gräset två strån i kors.

Och då är det så dags.
Då kommer liemannen med sin träd-
gårdssax och håller räfst med
krattan så du håller dig på mattan.
Och daggen sörjer oss i stilla gråt.
Ur djupen ropar jag till dig
o Stråt! "

Så talar kanske roten dan i ända.
Men får den något svar?
Vem vet. Kanhända.

I vår populära serie "Studiebesök" har vi nu kommit till
Ulvunda, postens egen verkstad.

Vid vårt inträdande genom grinden kunde vi konstatera att den gamle grindvakten fortfarande satt på sin post. Senare fick vi dock veta att han sedan många år var ersatt av en mekanisk docka av plåt, på vilken man hade hängt uniform och mössa. Handen höjs automatiskt till hälsning varje gång en bil passerar porten.

Nåväl, vi fortsatte frejdigt in på själva gården där en stor mängd tydligen utrangerade bilar stod uppställda. Alla grader av förfall kunde konstateras. Det visade sig vara personalens egna fordon. Vi styrde därför våra steg mot höger och där hade vi med oss de kära gula bilarna, verkets eldiga springare. Under en sådan av obestämbar ålder låg vår ciceron för dagen, verkm. O. Han ursäktade sig livligt för att han inte hade varit beredd att ta emot oss, men hans armbandsur var sönder och just nu på reparation i stora smedjan, så han hade inte så noga reda på tiden.

Vår rundtur tog sin början. Verkm. O. visade oss in i ett stort förråd var i förvarades enorma lager av grov ståltråd, tejp och snöre. På vår hovsamma fråga vad man använde allt detta till så vår ciceron att man på Ulvsunda hade kommit fram till att det blev alldeles för dyrt att använda vanliga reservdelar vid alla reparationer. Ståltråd, tejp och snöre kunde i de flesta fall ersätta dessa delar.

Något skakade av dessa upplysningar undrade vi om man här gjorde alla sorters arbeten. Nej, styrnings- och bromsarbeten lämnar vi ut till en firma på Söder som heter "Ärlige Hugo:s" blev svaret, de har de lägsta omkostnaderna och priserna.

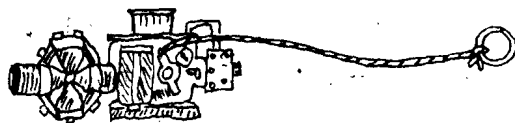
Vi hade nu på vår vandring kommit in i själva verkstaden. Där höll en man med sydländskt utseende på att byta bakaxel på

en Opel Kadett. Han använde sig av ett stort spett och ett antal hovtänger. -Varför har du lagt bilen på taket, undrade vi. Det är ingen idé att tala med honom sade verkm. O., han förstår inte ett ord svenska. Men han använder ju en svensk reparationshandbok, invände vi. Nu går vi hit bort till lastbilarna istället, svarade verkm. O.

Framme vid de lite större bilarna träffade vi en liten man som ivrigt beklagade att det var stört omöjligt att hitta kardanförgasarsnöret på de här nya Transitterna. -Det är ingen Transit utan en Volkswagenbuss, och kardanförgasarsnören tog dom bort -59, röt verkm. O. och den lille mannen dök ner under framsätet igen muttrande om att inte ens motorn kunde man hitta på de här nya Transitterna.

Vi gick in genom en skamfilad dörr och befann oss i en lektionssal. Där satt ett 30-tal män, alla verkade lida av någon grad av psykisk efterblivenhet, större eller mindre. -Åh, sade vi med beundran i rösterna, är ni så samhällstillvända här att ni driver en skyddad verkstad? -Inte alls svarade verkm. O., den här kullen är våra blivande ansvarsmän ute på kontoren. De får den förnämsta utbildning här.

Med skräck i blicken tog vi farväl av vår kunnige värd under besöket och begav oss mot parkeringsplatsen och vår egen bil. Den stod uppallad på fyra tegelstenar! Fulla av intryck som vi var orkade vi dock inte klaga över detta faktum, utan vi petade ner den på trummorna och åkte hem. Det gick överraskande bra, så vi funderar att tipsa Ulvsunda hur man på ett enkelt sätt sparar in kostnader för däck och fälgar!

KRIMTATARERNA

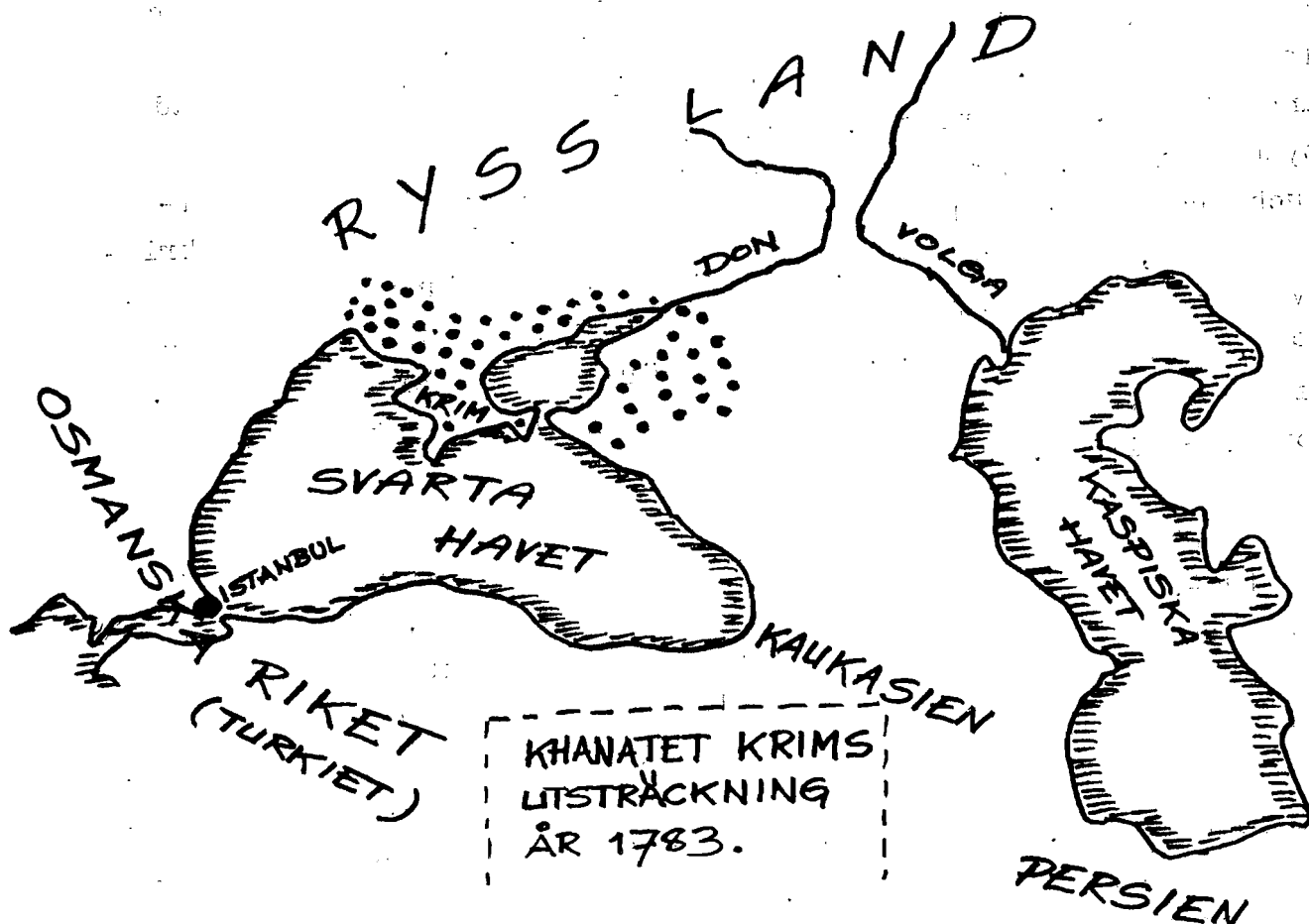
Som alla vet, tilldelades Nobels-fredspris för år 1975 den ryske kärnfysikern och ledamoten av ryska vetenskapsakademien, Andrej Sacharov. Hans kamp för de mänskliga och medborgerliga rättigheterna, den officiella sovjetiska reaktionen på utmärkelsen samt myndigheternas vägran att ge honom utresetillstånd för att hämta priset har för omvärlden aktualiserat de inre förhållandena i Sovjetunionen. Vad jag närmast tänkt ta upp här är krimtatarernas historia i korta drag för bakgrundens skull, samt den behandling de fått utstå från sovjetstatens sida under och efter det 2:a världskriget. De deporterades från sitt hemland och lever ännu i exil i ryska Centralasien. Sacharov har, tillsammans med bl a den ryske generalen Pjotr Grigorenko, aktivt tagit del i krimtatarernas kamp för att få återvända till Krim.

Först till den historiska bakgrunden. Redan på 700-talet e Kr började turkiska folk vandra från öster mot väster och i cirka 400 års tid avlöste de varandra som innehavare av de sydryska stepperna norr om Svarta havet, ett område som var idealiskt för nomadfolk. Ett av dessa folk var bulgarerna, som slutligen bosatte sig ända nere på Balkanhalvön, där de så småningom antog ett slaviskt språk. På 1240-talet erövrades Ryssland av mongolerna, som där upprättade ett mäktigt välde, khanatet Gyllene Horden. Khan kallade mongolerna sina härskare. I nära 200 år härskade de över ryssarna och de, d v s mongolerna, sammansmälte med de turkiska folkelement som redan fanns på stepperna. Så uppstod det folk, som ryssarna kallade tatarer, nomader som talade ett turkiskt språk, hade mongoliska rasinslag och som sedermera antog islam.

I mitten av 1400-talet sönderföll Gyllene Horden, som i sin glans dagar hade sträckt sig från Karpaterna till Ural, i flera mindre delkhanat, ett i västra Sibirien vid Ural, ett vid mellersta Volga, ett vid Volgas utlopp i Kaspiska havet samt khanatet Krim, som utom själva halvön (ungefär två gånger så stor som Uppland) omfattade stora delar av Ukraina. Khanatets turkiska och muslimska befolkning kallades alltså krimtatarer för att skilja dem från tatarer i andra delar av Ryssland. Krim kom under det expanderande osmanturkiska väldets beskydd på 1470-talet och kunde med militärt bistånd från sina stormaktsfränder allvarligt hota ryssarna ända in på 1600-talet.

De övriga, ovan nämnda delkhanaten, hade då redan uppslukats av Ryssland.

I fredliga värv var befolkningen på Krim framstående. Många hade lämnat nomadlivet och odlade vin, vete och tobak på halvöns tempererade sydkust, man framställde silke och hade en betydande fåravel.

Det fanns skickliga hantverkare, särskilt krimska läderarbeten var uppskattade exportartiklar.

Sultanatet Turkiet gradvisa försvagning under 1700-talet blev khanatet Krims öde. Rysslands militära dominans i Svarta havsområdet blev alltmer markerad och år 1783 kunde Krim efter svagt motstånd helt besättas av ryska trupper och införlivas med Tsarryssland.

Trots att de då omkring 400.000 tatarerna garanterades bl a religionsfrihet kom det tsaristiska oket att vila tungt på det underkuvade folket. Ryssarna tog en långsam hämnd på sina tidigare farliga grannar. Den bördiga jorden på Krims sydkust, det som idag kallas "ryska rivieran", konfiskerades och fördelades bland den ryska storgodsadeln.

peka på entusiasm och uppslutning bland ickeryska folk i fiendeland. Rysk partisanverksamhet på Krim lär dock inte ha stötts särskilt helhjärtat av tatarerna.

I alla händelser blev straffet hårt. Allt eftersom Röda armén trängde angriparna tillbaka, följde en sträng råfst med alla de som samarbetat med tyskarna. Till yttermera visso gav Stalin order om att sex hela folk skulle deporteras, förrädare (som av någon anledning inte redan avrättats), passiva och lojala en masse. Dessa sex folk, av vilka det största omfattade ungefär 400.000 personer, bodde alla i områden som nåtts av tyska trupper. Fyra av dem fanns i norra Kaukasien, ett (kal-muckerna) på Kaspiska havets västra strand. Det sjätte var krim-tatarerna, något över 200.000 personer. Ett sjunde folk, volga-tyskarna, deporterades för säkerhets skull redan på sensommaren 1941, långt innan tyskarna nått i närheten av deras boplatser. Samtliga spriddes ut över ryska Centralasien och även längre bort i Sibirien.

För krimtatarernas del innebar Stalins dekret att de i maj 1944, nästan omedelbart efter återerövringen, föstes ihop till samlingsplatser där den långa resan österut började. Man tilläts bara ta med sig vissa kilon bagage per familj och under själva deportationen dukade många under på grund av svält, sjukdomar och den många gånger brutala behandlingen från bevaknings-truppernas sida. Efter halvtannat år i landsflykt beräknas över 40 % av tatarerna ha omkommit. På Krim brändes och förstördes allt som påminde om dem, deras hus, trädgårdar, böcker på tatariska, till och med deras begravningsplatser skändades. Tatariska byar döptes om och fick ryska namn, själva folkets existens förtegs, t.ex. i nya upplagor av sovjetiska uppslagsverk. Själva deportationen hemlighölls och endast så småningom kunde man i väst bilda sig en någorlunda klar uppfattning om vad som skett.

Under de första åren fick de deporterade leva under mycket svåra förhållanden i läger underställda NKVD:s direkta kontroll. Efter Stalins död 1953 inträdde en ändring till det bättre. Man fick slå sig ned utanför lägren, dock fortfarande under poliskontroll. Först 1957 rehabiliterades fem av de sju folken och de fick samtidigt tillstånd att återvända hem igen. Volgatyskarna rehabiliterades 1964, krimtatarerna inte förrän

striderna det som man tyckte minst onda alternativet, man li-
erade sig med bolsjevikerna. De vita generalerna lovade ingen-
ting annat än en återgång till Tsarrysslands imperialistiska
kolonialpolitik gentemot de nationella minoriteterna. Lenin och
Stalin insåg av taktiska skäl dessa folks värde som bundsförvant-
er i den pågående kampen på liv och död, och de gav långtgående
löften om religiös, kulturell, ekonomisk och politisk autonomi
inom det förbund av socialistiska folk, som skulle bildas efter
segern.

Utvecklingen på Krim följde nu det gängse mönstret för
Sovjetunionens små folk. Man bildade "Autonoma Socialistiska
Sovjetrepubliken Krim" (ASSR Krim). Tatariska språket fick offici-
ell ställning och de mera radikala grupper som stött bolsjeviker-
na inkorporerades i det krimtatariska kommunistpartiet, som var
helt underställt sin ryska motsvarighet. ASSR Krims styrande
organ dominerades helt av ryssar. Kollektiviseringen förde med
sig hungersnöd och utrensning av motspänstiga element och i slut-
et av 20-talet började Stalins kvast att gå även inom partiet.
Ledande tatarer anklagades för borgerlig nationalism, för samröre
med Turkiet och andra brott, ställdes inför rätta och avrättades.
Islam förbjöds inte, men motarbetades kraftigt. Det nationella
livet skulle genomsyras av socialism enligt den ännu omhuldade
formeln "nationell till formen, socialistisk till innehållet".
Jämfört med förhållandena under den tsaristiska tiden gjordes
framsteg, bl.a. på folkbildningens område. Alla hyllningar på
vers och prosa till Stalin och partiet, alla valresultat till
trots så måste dock missnöjet ha legat latent under ytan. Den ry-
ska chauvinismen, nu i kommunistpartiets dräkt, ökade inte de små
folkens kärlek till ryssarna.

Med det nazistiska angreppet på den sovjetiske pakt-
brodern i juni 1941 gick så ridån upp för den sista tragiska akt-
en i krimtatarernas historia. Tyska trupper besatte Krim i nov-
ember 1941. Här, liksom överallt där tyskarna trängde fram,
fanns det många som aktivt eller passivt stödde dem, skälet må
sedan ha varit antikommunism, antiryska känslor eller opportunism.
Att en tysk seger inte skulle innebära någon befrielse stod inte
klart för många till en början. Hur många bland krimtatarerna som
lät värva sig i kampen mot Sovjet är omöjligt att fastställa.
Tyska uppgifter är säkert överdrivna av propagandaskäl, kriget mot
Sovjet framställdes av nazisterna som ett korståg, där alla euro-
peiska folk borde delta och det var därför värdefullt att kunna

Tatarerna trängdes mot det norra inlandet, en steril stepp översållad med saltsjöar. Genom ett omfattande kolonisationsprogram försökte man bryta den muslimska folkdominansen, man kallade in både greker och tyskar men störst var naturligtvis den slaviska inflyttningen. Det tidigare blomstrande näringslivet övergick helt i erövrarnas ägo.

Förtryckta av sina besegrare, hänvisade till ofructbara områden, fanns dock en utväg för tatarerna, emigration till Turkiet. Från 1783 till sjuttonde århundradets slut beräknas ca: 100.000 personer ha gett sig iväg, i de flesta fall under svåra strapatser. Frukten för repressalier efter Krimkriget på 1850-talet ledde till en enorm massutvandring, som har beräknats omfatta ca: 180.000 flyktingar. Vid 1900-talets början utgjordes Krims befolkning bara till en fjärdedel av tatarer.

En ny nationell medvetenhet började dock vid sekelskiftet att väcka den förslavade och apatiska befolkningens stora massa. Man började söka kontakt med andra turkiska folk inom Tsarryssland, volgatatarerna, basjkirerna vid Ural, azerbadjaner i Kaukasien samt uzbeker, kazaker och kirgiserna i ryska Turkestan, för att bara nämna några få. Den ryska socialismens idéer försökte man sammansmälta med islams grundsatser, man förde fram ekonomiska och politiska krav.

När februarirevolutionen 1917 störtade det tsaristiska självhärskardömet, bildades ett nationalistiskt tatariskt parti på Krim, Milli Firka. Under det blodiga inbördeskrig som utbröt över hela Ryssland efter bolsjevikernas maktövertagande i november 1917 hade dock den muslimska minoriteten på Krim svårt att hävda sig. Man utropade en kortlivad självständig stat som inte stöddes av den slaviska majoriteten. Röda armén, tyska trupper, vita generaler och ukrainska nationalisterna besatte i omgångar Krim under åren 1917-20. I november sistnämnda år evakuerade den vite generalen Wrangel Krim och sovjetmakten etablerades definitivt.

I hatet mot den ryske förtryckaren vände sig stora grupper av de turkiska folken i hela Ryssland i början av inbördeskriget mot både den vita och den röda sidan. Militärt oförmögen att bekämpa bägge, valde man i ett senare skede av

1967, men till skillnad från de tidigare nämnda fem folken fick dessa två inte tillstånd att återvända. Polisövervakningen upphörde, de fick slå sig ned inom de sovjetrepubliker dit de tvångsförflyttats, men längre sträckte sig inte sovjetstatens förlåtelse.

Trots arresteringar och fängelsestraff pågår ännu idag krimtatarernas envisa och rättvisa kamp för att få återvända till Krim. De stöds av mot regimen oppositionella grupper, dit bl.a. Sacharov hör. Orsaken till sovjetregeringens vägran kan diskuteras, strategiska säkerhetsskäl kan spela in eller också finns det numera helt enkelt inte längre plats för några tatarer på Krim. Efter kriget har många ryssar och ukrainare flyttat dit från sina av tyskarna förhärjade hemtrakter. Det inre av Krim har nu stora arealer konstbevattnad mark, kanske unnar man inte tatarerna att återvända till ett bättre och bördigare land än det de fick lämna. Kanske hoppas man att de ska assimileras av de stora turkfolken till vars republiker de förvisats, uzbeker, kazaker och kirgiser. Den goodwill Sovjet onekligen skulle vinna i utlandet, speciellt bland världens muslimska stater, om man lät krimtatarerna återvända hem, väger tydligen lätt mot skälen för att låta dem stanna där de är.

Deras situation är en påminnelse om behandlingen i Sovjetunionen av oppositionella element vare sig det rör sig om enskilda individer eller hela folk.

FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna gäller tydligen bara på papperet i vissa av dess medlemsstater!

Björn Aldin

////////////////////////////////////

Bara för att det råkade bli ett tomt område här på papperet måste vi ju försöka fylla det med något, tänkte vi. Kanske ingen hade märkt någonting, men det ser ju hursom helst snyggare ut.....

-I pressläggningsögonblicket, i pressläggningsögonblicket våra damer och herrar, upptäcks att ca: halva upplagan av tidningen drabbats av ett trycktekniskt missöde: en del av texten i avsnittet om Krimtatarerna har blivit omkastad. Vi beklagar livligt detta faktum men tror att artikeln utan större besvär ändå ska kunna läsas.

/ RED.

PVO.

Postverkets nya organisation - utrednings- och förberedelsearbetet fortsätter.

■ Ett nytt skede i arbetet

I och med att postområdesindelningen fastställdes av PVO:s styrgrupp i juni 1975, var ett skede i utredningen avslutat som kan kallas det övergripande skedet. Principer för huvudorganisationen och indelningen i organisationsenheter var därmed klara, och nu avvaktas statsmakernas beslut.

Det arbete som nu följer gäller utformningen av organisationen inom de olika enheterna. Det blir ett mycket omfattande arbete, som kräver en breddning av projektorganisationen, dvs bildande av fler arbetsgrupper och engagerande av fler personer i utredningsarbetet. Det är avsett att arbetet skall bedrivas på ett sådant sätt att genomförandet av organisationen underlättas. Det får därför karaktären av både utrednings- och förberedelsearbete, och den personal som berörs av omorganisationen kommer på ett eller annat sätt, direkt eller genom personalrepresentanter, att delta i uppbyggandet av den nya organisationen.

Alla de ändringar som den nya organisationen kräver kan inte genomföras i ett enda sammanhang utan måste ske i form av en successiv process. Trots att det alltså tar en tid innan organisationen fått sin slutgiltiga form och sitt innehåll, måste vissa frågor avgöras ganska tidigt, detta för att underlag skall finnas för kontakter med Avtalsverket, förhandlingar med personalorganisationerna och tillsättande av befattningar.

■ Styrgrupp, övergripande projekt, delprojekt

PVO:s styrgrupp kommer att kvarstå som ett beslutsforum, representerande Postverkets ledning och personalorganisationerna och med representation även från de regionala och lokala nivåerna. Styrgruppens uppgift blir i fortsättningen framför allt att ta ställning till övergripande frågor av policybetonad karaktär. Till styrgruppen kommer som hittills att vara knuten en centralt arbetande projektledning.

Det fortsatta arbetet kommer att bedrivas dels i ett antal övergripande projekt, dels i sk delprojekt som är knutna till den blivande organisatoriska uppbyggnaden. Det blir ett delprojekt för varje region och, inom centralförvaltningen, ett delprojekt för varje avdelning och varje verksamhet i resultatenhetsgruppen.

De övergripande projekten är PEA-projektet (som behandlar Postens ekonomi-administrativa system), ett personaladministrativt projekt, ett lokalprojekt och ett informationsprojekt.

De olika delprojekten måste givetvis bygga på en för hela den nya organisationen gemensam policy. Denna policy finns till stor del uttalad i det hittillsvarande utredningsmaterialet, men kompletteringar och ändringar fordras på en rad punkter.

Att projektarbetet breddas gör det nödvändigt att utredningsarbetet i dess helhet planeras och samordnas på ett så bra sätt som möjligt. Detta är en uppgift som gemensamt åvilar den centrala projektledningen och ledningarna för de övergripande projekten och delprojekten.

■ Delprojektens uppgifter

Med utgångspunkt från den fastställda huvudorganisationen skall detaljorganisationen utformas för resp enheter. I detta arbete ingår fastställande av enhetens uppgifter (principiell fråga som skall redovisas i PVO:s styrgrupp), vidare bl a behandling av samverkans- och beslutsformer inom enheten och i förhållande till sidoordnade enheter, dimensionering och bemanning, utrustning och lokaler.

Ledare för delprojektet skall svara för informationen till och kontakterna med personalen.

■ Delprojektens organisation och arbetssätt

Varje delprojekt skall ledas av en projektledare, som har utsetts av verkschefen. Till sitt förfogande skall projektledaren ha en utredningsman. Arbetet skall bedrivas i samråd med PVO:s projektledning. I övrigt skall delprojektledaren organisera arbetet med utgångspunkt från de resurser som erfordras och finns tillgängliga.

Samråd skall på sedvanligt sätt ske med företrädare för personalorganisationerna inom de enheter i den nuvarande organisationen som är tänkta att ingå i den nya organisationsenheten.

Inom varje region skall dessutom en särskild referensgrupp företräda den personal som tjänstgör utanför regionförvaltningen. Den skall bestå av 5 personer, varav 2 från PF, 2 från SF, sektion 3, och 1 från ST-Post.

De nuvarande postdirektörerna på de blivande regionerna blir projektledare för de delprojekt som gäller deras resp regionförvaltningar. När det gäller den föreslagna Örebroregionen skall organiserandet av ett delprojekt anstå tills vidare.

■ Följande utredningsmän har utsetts för de regionala projekten:

Malmö region	pi Karl Claesson
Göteborgs region	ökt Per Stenholm
Linköpings region	pi Ivan Hammarström
Stockholms region	ökt Bengt Rogvall
Sundsvalls region	ökt Lars Johansson
Bodens region	ökt Eric Skåreby

Postinspektör Rune Skoglund skall fungera som sambandsman mellan PVO:s projektledning och de regionala projektledarna.

■ För de delprojekt som gäller de olika avdelningarna och resultatenheterna i centralförvaltningen har följande projektledare och utredningsmän utsetts.

Enhet	Delprojektledare	Utredningsman
● Samordningsavdelningen	Dir Bo Klevborn	Ad Stig Ställvik
● Administrativa avdelningen	Bc Karl-Axel Löfgren	Bd Bertil Pettersson och ad Bertil Edvardsson
● Ekonomiavdelningen	Bc Holger Sandgren	Civilekonom Sven Hilding (konsult)
● Informationsavdelningen	Dir Egon Jonsson	Ad Sven Erik Hjalmarsson
● Personalavdelningen	Bc Arne Eklund	Ad Axel Sandstedt
● Marknadsavdelningen	Ledningsgrupp bestående av ed Elof Lövgren och bc Harry Edlund	Utses senare i samråd mellan ledningsgruppen och PVO projektledare
● Produktionssystemavdelningen	Ledningsgrupp bestående av td Gösta Larsson och dir Georg Granberg	Civilekonom Arne Hultqvist (konsult)
● Postverkets diligenstrafik	Ledningsgrupp bestående av tc Birger Ström och ad Tore Lemberén	
● Postverkets industrier	Dir Georg Granberg	Utses senare i samråd mellan delprojektledaren och PVO projektledare
● Frimärksavdelningen	Ad Per Pååg	„„
● Postens Adressregister	Bc Harry Edlund	„„
● Inköpsavdelningen	Ad Torkel Landberg	Bd Bertil Gustafsson

För Postgirot och Internrevisionen skall delprojekt inte organiseras, eftersom organisationen inom dessa enheter inte ändras genom PVO. Fastighetsförvaltningen kan eventuellt komma att bilda en egen resultatenhet. En sådan ändring blir dock en senare fråga,

och något delprojekt är därför ännu inte aktuellt.

Organiserandet av postområdena kommer att ske i en senare etapp. Formerna för dessa projekt har ännu inte fastställts.

■ Vissa riktlinjer för delprojekten

● I PVO-rapporten till regeringen med förslag till organisation av Postverket har en *underindelning* av avdelningarna i centralförvaltningen och av regionförvaltningarna skisserats. Denna indelning skall vara utgångspunkt vid utarbetandet av förslagen i delprojekten. De enheter vari avdelningarna och regionförvaltningarna primärt delas upp skall kallas sektioner.

● Organisationen skall bestå av naturligt avgränsade och funktionsdugliga arbetsenheter. Frågan om en underindelning av sektionerna skall bedömas med utgångspunkt från detta. Hur en sådan underindelning skall utformas måste därför i första hand bli beroende av arbetsuppgifterna och av antalet erforderliga befattningar. En generell mall kan alltså inte göras upp. Det bör dock vara till fördel för personalens utnyttjande på olika arbetsuppgifter och underlätta att personalen får mera allsidiga arbetsuppgifter, om uppdelningen inte sker i alltför små enheter.

● I den nya organisationen kommer nya aktiviteter att kräva nya resurser. Samtidigt skall den nya organisationen, enligt den av Postverkets styrelse fastställda målsättningen, genomföras utan personalökning. Det är därför nödvändigt att de nuvarande arbetsuppgifterna omprövas systematiskt. För *centralförvaltningen* gäller, grovt tecknat, följande riktlinjer i fråga om dimensioneringen av den nya organisationen.

● På grundval av att den nya organisationsindelningen skall utformas olika alternativ, som innebär en minskning av antalet arbetstimmar med 10 resp 15 %, jämfört med arbetstidsuttaget inom den eller de enheter i den nuvarande organisationen som motsvarar den nya enheten. Nyttillkomna arbetsuppgifter skall redovisas särskilt och inte ingå i de olika alternativen.

● För dimensioneringen av *regionförvaltningen* gäller bl a följande.

Förslag till dimensionering skall utarbetas genom en beräkning av resursbehovet baserad på regionförvaltningens nya roll och riktlinjerna för organisationsindelningen enligt PVO-rapporten. Uppbyggnaden skall utgå från ett läge då PVO genomförts även på den lokala nivån. Det på detta sätt utarbetade förslaget skall sedan jämföras med ett "rensat nuläge" som beräknas på följande sätt.

● Utgångspunkten skall vara ~~de i~~ **det** nuläget faktiskt använda resurserna. Till dessa skall ~~läggas~~ **läggas** resurser för nya aktiviteter, t ex för en utbyggd ekonomifunktion och för administration av nya geografiska områden som eventuellt tillförts regionen. Avdrag skall göras för sådana resurser som inte kommer att behövas på grund av ~~ändrad~~ **ändrad** omfattning av regionen i jämförelse med nuvarande postdistrikt samt på grund av delegering till ~~områdesförvaltningarna~~, t ex på rationaliseringsområdet. Om det utarbetade förslaget i jämförelse med det "rensade nuläget" inte innebär en minskning av antalet timmar med minst 15 %, skall två alternativ utformas, innebärande en minskning med 10 resp 15 %.

Den systematiska genomgången av arbetsuppgifterna kan på grund av tidsschemat för utredningsarbetet inte göras alltför detaljerad. Det är dock nödvändigt att en omprövning görs i samband med övergången till den nya organisationen.

● De olika dimensioneringsalternativen skall alltså ~~ta sikte~~ **ta sikte** på ett läge då organisationen har genomförts i sin helhet. Av flera anledningar, bl a därför att delegeringen måste ske i form av en successiv process och att omorganisationen av områdesförvaltningarna sker i en senare etapp, kommer det att bli nödvändigt med olika övergångsanordningar. Den frågan skall behandlas i nästa skede av utredningsarbetet. Först där efter kan placeringen av personal i den nya organisationen slutföras.

● En viktig faktor i omorganisationsarbetet är synen på *chefens roll* i den nya organisationen. Chefen skall inte i första hand fungera som kvalificerad utredningsman utan framför allt som sakmässigt kompetent och ansvarig och som personalledare. Det finns särskild anledning att betona chefens roll som personalledare, eftersom i den nya organisationen skall eftersträvas en ökad delegering och en bättre samordning och eftersom chefen som ansvarig för enhetens resultat bör åstadkomma en samlad och god insats från personalen.

■ Beslut- och samrådsformer

har till en del behandlats i PVO-rapporten till regeringen. Ett mera preciserat förslag beträffande beslut- och samrådsformer inom centralförvaltningen och regionförvaltningarna kommer att utformas genom PVO:s projektledning. En ytterligare bearbetning av företagsdemokratifrågorna kommer också att erfordras bl a med tanke på en nödvändig anpassning till resultatet av § 32-utredningen. Formerna för en sådan samordning kommer att diskuteras med personalorganisationerna, men frågan är såväl sakligt som tidsmässigt beroende av hur behandlingen av § 32-utredningen fortskrider på departementsnivån.

STRESS.

Ordet stress, så som man möter det i vardagsspråket i samband med jäkt och ansträngning, tidsnöd, oro och krav, är ett engelskt låneord som egentligen betyder påfrestning men som i biologiska sammanhang blivit ett uttryck för människans och djurets enahanda, icke specifika reaktion på olika slag av yttre retningar. Dessa stimuli, retningar, har inte något annat gemensamt än att de utlöser stress. Det är således reaktionen som är stressen. De krafter som utlöser den brukar kallas stressorer. Eftersom vi har stressen inom oss, beror det på individen själv hur styrkan hos stressorerna uppfattas.

En viktig del av stressreaktionen är hormoninsöndringen från binjurarna. Eftersom binjurarna alltid är i verksamhet skulle man litet tillspetsat kunna säga att alla alltid har en viss stress. Om påfrestningarna ökar anpassar sig kroppen så långt det går, på ett som vi hoppas ändamålsenligt sätt. Om organismen inte längre orkar följa med isvängarna följer tecken på utmattnings eller oförmåga att prestera tillräckliga försvarskrafter, stressjukdomar skulle bli följden.

Inga vetenskapliga belägg finns för att olika stressorers effekt på individen skulle kunna adderas på ett enkelt matematiskt sätt. Olika individer reagerar dessutom helt olika på samma stressor. Det är viktigt att komma ihåg, att stress inte bara är en följd av obehaglig påverkan. Samma slag av hormonella och biokemiska reaktioner i kroppen kan utlösas både av obehagliga och av högst angenäma miljöinflytanden.

Stressforskningen har trots allt haft det goda med sig att vi fått en uppfattning som avsevärt skiljer sig från den tidigare patentföreställningen om hur miljön skall vara beskaffad och hur olika individer reagerar på en viss miljö. Människans sårbarhet har blivit mera uppenbar och vår uppfattning om vilka människor som är "starka" och "svaga" har måst ändras väsentligt. Kroppens reaktioner i det inre överensstämmer nämligen inte alls alltid med den bild vi lyckas ge omvärlden av våra reaktioner. Inte ens individen själv förmår alltid uppfatta intensiteten i sina stressreaktioner. Särskilt viktigt är detta för en individ som utsätts för en serie på varandra följande stress-situationer, som han själv tycker sig bli van vid, men som kroppen envisas med att reagera på med i det närmaste oförändrad styrka. Även om det således är klart att miljöinflytandet kan leda till sjukdom, går inte sjukdomen att beskriva som ett enhetligt komplex liknande skarlakansfeber och influensa. Dessutom finns det en viss risk att både patient och läkare överbetonar miljöpåverkan.

Om en patient berättar att han drabbats av en svår sorg eller påfrestning omedelbart innan han blev sjuk, lägger läkaren detta lätt på minnet men glömmer de tillfällen då andra patienter kommit med samma sjukdom utan att dessförinnan ha drabbats av stress. Sjukdom förändrar också patientens känslighet för miljöförändringar och påfrestningen kommer då oriktigt att folkas som orsak till sjukdomen.

Många sjukdomar har dock ett obestridligt samband med stress. Hit hör magsåret och hjärt- och kärlsjukdomarna. De senare hör ju i vår jäktade tillvaro till de främsta dödsorsakerna, men sambanden till stress är inte så helt klara som folk gärna vill föreställa sig. Näringsöverflödet är en viktig bidragande orsak, bristande jämvikt mellan tillförda kalorier och utfört muskelarbete en annan. Ojämn fysisk aktivitet är sannolikt mera skadlig än fysisk överksamhet. Kombinationen av starka känslor med hårt muskelarbete kan ibland vara högst riskabelt.

De ovissa sambanden och den svåra teoretiska bakgrunden ger kanske läsaren en känsla av hopplöshet. Men kvar står att både den yttre miljön och vår uppfattning om omvärlden aktivt påverkar vårt kroppsliga välbefinnande och i värsta fall utlöser sjukdom.

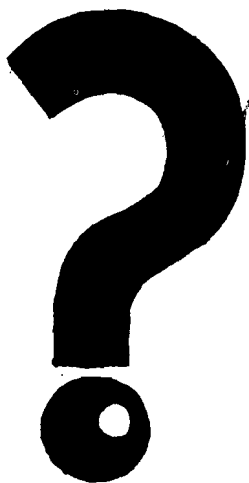
Det är också viktigt att veta, att det många gånger är lättare att rensa upp i miljön än att med medicinska och psykoterapeutiska åtgärder förändra individens reaktion på miljön, individens stress. Förbättringar av miljön är ju alltid ofarliga för individen även om de medför ekonomiska och andra uppföringar. I diskussionen om miljöbetingad sjukdom och lidande är fortfarande kostnaderna för miljöförbättringar överskattade medan kostnaderna för sjukdom, lidande och prestationsbortfall sällan blir uppräknade till fulla värdet.

Ulf Söderberg, anvisningsläkare.

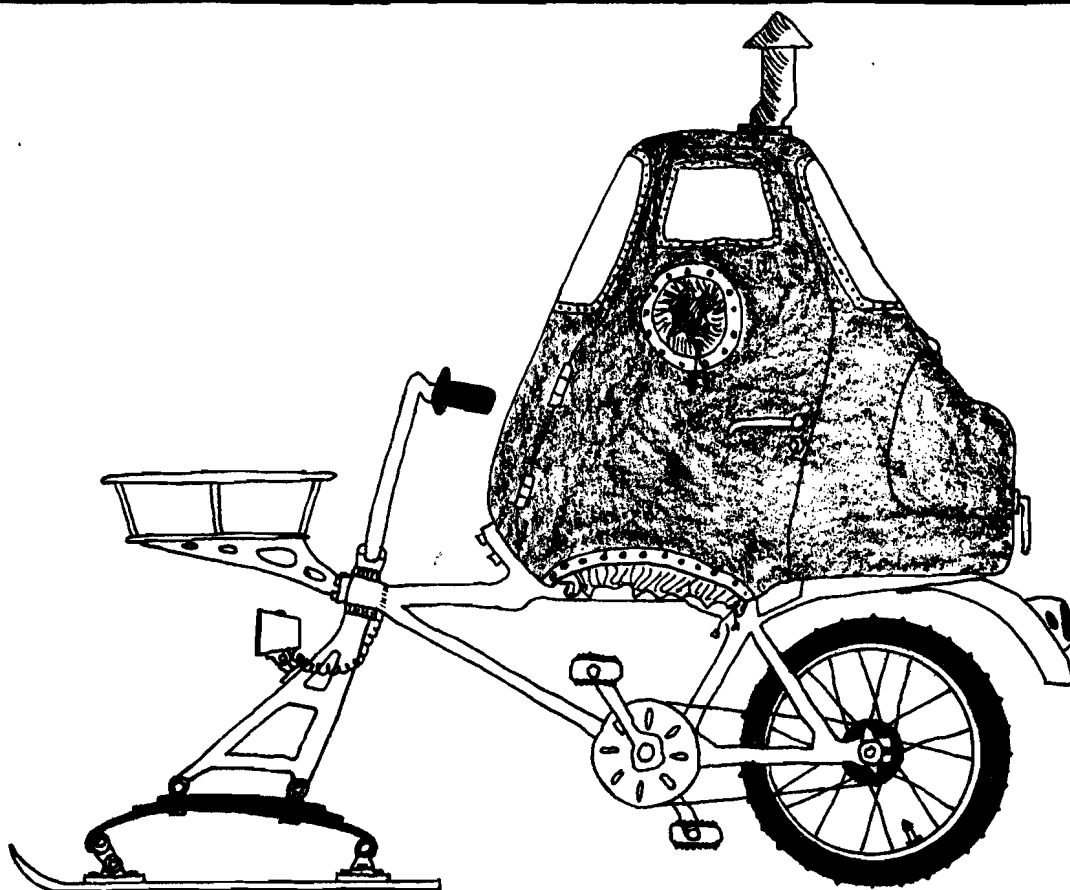
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Om

BTR

-TIDNINGEN SOM ÖKAR MINST
I SVENSK PRESS!

Brevbärarcykel för vinterbruk,
efter J. Schlafflingers patent (Berlin 1935)

OBS! TILL NÄSTA NUMMER HAR VI FÖRMODLIGEN
FÅTT NYTT NAMN PÅ TIDNINGEN. SPAR
DÄRFÖR DETTA NUMMER - DET BLIR MED
TIDEN EN RARITET!